

и вържи листенцето за опашчицата!... Кокошчицата се затичала при момичето. „Иди при кравата и ми издой пълно котленце съ млѣко, тогава ще ти дамъ конецъ“! казало момиченцето.

А кравата стои, млѣко не дава... „Иди, казала тя, при косача и ми донесъ прѣсно сѣнце да се нахраня“!

Но косачътъ не далъ сѣно. „Иди, казалъ той, при ковача да ми източи косата“!

— Не точа азъ безъ вжглища, отговорилъ ковачътъ. — „Иди при вжглищаритѣ за вжглища“!

Отишла при тѣхъ кокошчицата и се разплакала: „Селяни вжглищари, съжалете се надъ мене, дайте ми вжглища!... Ковачътъ ще източи косата, ще я занеса при косача, той сѣнце ще ми даде, ще нахраня кравата, тя млѣкце ще ми даде, ще напоя съ млѣкце момиченцето, то конче ще ми даде, ще вържа шумчицата за опашчицата, водица ще гребна, на пѣтля въ гърлото ще влѣя, дано той бобчето прѣгълтне... Горкиятъ, задавенъ лежи на двора: нито шава, нито мига, сжщински мрѣтвецъ!...“.

Смилили се вжглищаритѣ, дали ѝ цѣлъ човалъ съ вжглища, тя го отнесла при ковача, отъ тамъ — право при косача, бързо нахранила кравата съ сѣнце, още по-бързо издоила млѣкце, напоила момиченцето, грабнала кончето, вързала листенцето, тичешкомъ водица гребнала, тича къмъ двора и си мисли: „живъ ли си, пѣтлю, умрѣлъ ли си!...“.

А той, горкиятъ лижи съ вирнати крака всрѣдъ двора, задавенъ съ бобеното зърно: нито диша. нито шава, сжщински мрѣтвецъ!